

1009- 20

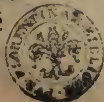
DVM LAVREAM
In Collegio Bonon. conferret
ILLVSTRISS. CO.
ALBERTO BOSCHETTO
Hæc dicebat
CLAVDIVS ACHILLINVS
Coram Eminentiss. Card. Sanctacrucio Legato,
Prolegato, Suffraganeo, Episc. Placentiæ,
ac totius Ciuitatis flore.

BONONIÆ M.DC.XXXII.
Ex Typographia Clementis Ferronij.
Superiorum permissu.

Sumptibus Bartholomæi Caualerij.

ADMODVM
Reuerendo Patri
D. PHILOTHEO
LAMBERTO
Oliuetanæ Religionis Visitatori.

Bartholomæus Caualerius. S.

Vti olim solemni ritu numinibus dicabantur. Hunc ego Lucum auito nobilissimæ familiæ splendore luculentissimum tuo nomini, Reuerendissime Philothee, dico, addicoq; . Tibi sacræ doctrinæ insignibus laureato, qui domicilium habes in D. Michaelis nemore, nemus hoc immortalibus doctrinæ Lauris virescens debetur. Tu, qui sacer es Heros Oliuetanæ Familiæ, tuis oleis has adde Lauros nusquam venustius, quam in isto tuo suburbano colle vernaturas. Suspensas in hisce lauris Astrææ lances ijs appone lancibus, quas religiosi domicilij tui Diuus tutelaris Michael suspensa librat manu,

 & quas

& quas optamus abs te in sacra verti ancilla, quibus doctæ Palladis vocale hoc nemus cælitus protegatur, & venenati liuoris Dracones propulsentur. Huic nemori vmbram tui patrocinij; seu potius lucem clarissimi tui nominis expetimus à te sacro Deiparæ candidato. Accipe in hoc doctissimo Achillini laureto Gratiarum hortulos, tu qui gratiosus apud omnes domi, forisq́; promeritum Visitatoris munus suauissima morum tuorum lenitate sic ornas, vt in summo religiosi sceptri apice clementissimus prouidentiæ sis ocellus.

Vale.

V M primùm de corpcreis naturæ noſtræ tenebris rationis Aurora erumpit, illiuſq. lucida vſura noſtram ditat humanitatem; Duæ nobis in hoc mortali humanæ vitæ itinere proponuntur ſemitæ, quarum alterutri viuentes inſiſtamus: Altera dextrorſum eſt ſemita laboris, per quam itur ad Gloriam: Altera ſiniſtrorſum eſt ſemita voluptatis, quæ ducit ad interitum: Primam proponit Ratio: ſecundam ſuadet Senſus: Vtramq; biuium Herculis appellarunt veteres. Magna verò eſt inter ſuperiores, & inferiores animæ noſtræ potentias lucta, Vtram illarum calcandam eligamus; A parte laboris, nos catena quædam elaborata in officina rationis attrahit quidem ad dulcedinem finis, ad dulcedinem gloriæ; ſed amarities retrahit ipſius medij; Illinc enim videmus, perueniri quidem ad gloriam, ſed perueniri per vepreta, per ſenticeta, per ferarum ſpelæa, per prærupta montium, per ſaltus præcipites, per turbinum furores. A parte voluptatis, nos deterret quidem horror finis, horror interitus, ſed catena quædam, deprauato naturæ opificio fabre-

facta nos allicit ad primam voluptatis speciem. Illinc .n. videmus, perueniri quidem ad interitũ, sed perueniri per rosas, per fontes, per Zefiros, per concentus, per amores, per mille amœnitates. Nos, cum ab insitis quibusdam Naturæ igniculis anhelemus ad felicitatem, & flagremus ad gloriam, si propterea laboris semitæ insistamus, videmus tandem, illic non esse vepreta, quæ non floreant, senticeta, quæ non fragrent, ferarum spelæa, quæ fidè non protegant, prærupta montium, quæ non æquentur, præcipites saltus, qui cadentes non erigant, turbinum furores, qui, tandem, Iride non coronentur. Rursus, si contrà sentientes voluptatis semitam calcare malimus, experimur tandem, illic, non esse rosas, quæ non pungant, fontes, qui non inficiant, Zefiros, qui tempestates non excitent, concentus, qui non sint discordes, amores, qui non fatigent, amœnitates, quæ non squaleant; O infelices, ab hac parte, delitias, per quas luxuriantur vestigia mortis. O felices verò, ab altera parte, difficultates, o læues asperitates, o quasi dixerim fœcunda præcipitia, per quæ semina gloriæ lætissimè virent, de quibus fata gloriæ altissimè tolluntur. Tu (Iuuenis Illustrisime) cùm, ab ineunte ætate, in hoc Herculeo humanæ vitæ bi-

uio constitutus esses, te quidem ad voluptatis semitam inuitari sentiebas à iuuentute, à nobilitate, ab auctoritate, à diuitijs. Iuuentus, ab illecebris naturæ seducta debitum virtutis, & laboris catenam seruitutis reputabat. Nobilitas, sub vmbra splendoris, gloriam pollicebatur. Auctoritas voluptatibus patrocinium iurabat. Diuitiæ felicitatem agendorum promittebat. Tu verò prudentissimus in iuuentute, quasi senex iuueniles libertates, pretio vinculi æstimasti. Tu verò verè Nobilitatis alumnus tuos splendores à communi cæcitate immunes seruasti. Tu verò auctoritatis tuæ patrocinia soli virtuti & obligasti, & iurasti. Tu verò diuitias tuas solùm diuites esse intellexisti, si in pretium virtutis erogarentur; Eoq; magis, quòd ex illa familia ortum ducis, quæ fatigata nobilissimis armorum præfecturis, apud Galliarum Reges, quæ fatigata vetustissimis sceptris, in Parthenopeo Regno, quæ fatigata purpureis galeris in Romana Curia; Hodie tot, tantisq. saturata glorijs, gloriosè, respirat; ex illa familia, quæ, omni tempore, Gallorum Regum felicitatem, tot obsequijs, tot officijs promouit, vt Gallica Lilia non alibi felicius, quàm in tuo Nemore floruerint. Tu ex illo ciuili Nemore prodijsti, sub cuius vmbris spatian-

tiantur ſplendores, requieſcunt onera, concinunt Hymni, cœcutit Inuidia; Ex illo Nemore, cuius Diana, præ vera tuæ gentis Religione, Deipara eſt Virgo, cuius Pan eſt ille Panis, qui noſtræ ſalutis eſt cibus, cuius Fauni, cuius Driades ſunt beatus omnigenæ Virtutis Chorus, cuius præteruolantes Auræ ſunt hominum plauſus, de cuius Antris Oracula Gloriæ reſpondent, in cuius fontibus ſeipſas ſpeculantur Prudentia, & Pietas; ex illo Nemore, quod Immortalitati ſacrum produxit pro bellatoribus Quercus pro triumphatoribus Palmas, pro Doctoribus Laurus, pro Senatoribus Oliuas: Licet autem gentilitiæ Palmæ ſomnis tuis vmbras intexerent; licet gentilitiæ Laurus crini tuo ramos proferrent; licet gentilitiæ Quercus, ignes domeſticæ gloriæ tibi fouerent; licet gẽtilitiæ Oliuæ tuæ Paci coronandæ ſufficerent; licet gentilitij labores pro tuis otijs legitimè aduocarent. Tu, tamen, ne à vetuſtiſſima tantorum maiorum Maieſtate deficeres, ne à Regali Atauorũ tuorum ſtemmate aberrares, ne aduerſus Auitas glorias inglorius ageres, ſemitæ laboris, fortiter, inſiſtens, per tot glorioſa monſtra, per tot magnanimas difficultates, tãdẽm, ad litterariam gloriam perueniſti. Obſtupuit vniuerſum Ciuitatis

uitatis nostræ Theatrũ, dùm tu litterarius venator, per laboriosas Iurisprudentiæ syluas anhelans nobilissimam, & latitantem legalis gloriæ feram comprehendisti. Obstupuit, dùm tu litterarijs armatus vigilijs in otij castra irrumpens inertes trucidasti somnos, pallentem protriuisti desidiam, & nobiles tuæ mentis sollicitudines in Tarpeio Palladis coronasti.

Obstupuit, dùm, tu vigilato sudorũ rore, lauream pullulantem lactasti, adolescentem educasti, adultam fecũdasti: Neq; verò dubitas, quin & hodie obstupuerit cætus noster, dum tu super felicitatis currũ, curru maiorum tuorũ Emblematibus distincto, pendentibus, vndequaque triumphatæ voluptatis Trophæis, in nostro Capitolio, sub omnium insolito plausu triumphasti. Superest, tandem, ne te pigeat hęc insignia triumpho tuo debita ab hac deuóta manu reportare. Hos igitur Libros, siue clausos, siue apertos, iure tuo, tibi vindica; Vt, sicuti, per has litterarias semitas, gloriosis irriguas atramentis iter tuum feliciter direxisti, & sicuti, sub æstu, & ardoribus tuæ gloriæ ad horum foliorum vmbram confugisti, ita intelligas te posse imposterum hos Libros, tanquam peculiaria tui laboris insignia, inuictâ manu præferre, ostentare,

tra-

tractare. Æquum erat, vt illa manus, quæ toties, euoluendis emerita est libris, illa tandem, magistrali arbitrio, libros imposterùm tractaret. Hoc aureo circulo digitum tuum circundo, vt si quandò contigerit (continget verò sæpissimè) te ad istud immortalitatis quæsitæ symbolum oculos conuertere, tunc nihil amplius mortale cogites, tùnc eiusdem immortalitatis cogitationes animum recutiant tuum; Tunc in ingenio tuo litteraria iterùm ebulliat, & referueat gloria; Par erat, vt ille digitus, qui toties, laborantem manum fidelibus secundauit obsequijs, ille tandē, sub aurea orbis sui quiete refocillaretur. Hoc Pileo, tanquàm Corona in nostro Capitolio tibi debita crines tuos ambio. Opportuniùs autem me facturum fuisse intelligo, si de tui Nemoris Arboribus lauream tibi decerpsissē. Faxit Deus, vt hæc sub Quirinali Sole maturata, quàm primùm purpurascat. Decebat, vt illud ingenium, quod fatali meditationū cibo Coronæ suæ radices aluit, illud tandem non mea solùm, sed æternitatis suæ manu coronaretur. Superest paternus amplexus. Te paterno amplexu complector, & stringo; Ità in suæ gloriæ complexu, te foueat æternus ille, qui tantæ tuæ indolis fuit auctor & Trinus, & Vnus. Idem & Trinus, & Vnus te diù ser-

feruet ad ęquandos maiorum tuorum ſplēdores. Te ſeruet ad reſtaurandam litterarum felicitatem. Te, tandem, ſeruet ad communicandam coetui noſtro, nominis tui gloriam. Lætare verò intereà, triumphum tuum hodie eò feliciùs, & glorioſiùs proceſſiſſe, quòd illum, præſentia ſua, cohoneſtauit Purpuratus ille Princeps, cuius crini, præ virtutis heroicæ miraculo, Romanæ Roſæ, inter Sauromatum rigores floruerunt. Ille Princeps, intrà quem, tanquàm intra Eccleſiæ præcordia palpitat ſpiritus vitalis purpureæ dignitatis. Ille Princeps, qui Chriſtianam pietatem ſacroſancto indicat agnomine, purpureis profitetur veſtibus, ſanctiſſimis verò moribus, & conteſtatur, & confirmat. Ille Princeps, per cuius iuſtitiæ moderationem iurat hæc Ciuitas, ſe nunquàm tranquilliùs vixiſſe;

Videt verò, non caligantibus oculis,
Crucem illius non aliundè
opportuniùs,
quàm de vertice Vaticani Collis poſſe
exaltari.

Io. Maria Camogius è Soc. Iesu, pro Eminentiss. & Reuerendiss. Card. Archiepisc.

Imprimatur.

Fr. Hieronymus Onuph. Consultor S. Offitij, pro Reuerendiss. P. Inquisit. Bonon.